

Column Ann Lodewyckx: Als in de zaaddoos van een klaproos.

In het contact gaan staan is ons medium en onze kracht als gestalttherapeuten. Zijn we er ons - als collega's, als trainers, als leerlingen, supervisors en supervisanten - voldoende van bewust dat het ook onze kwetsbaarheid is? Trainers en leerlingen hebben een gedeelde geschiedenis. Hoe gaan we hier als gestaltniveau mee om als die leerlingen collega's worden, misschien zelfs trainer? Kijken we de introjecties, de retroreflecties en al die andere contact vervormingen die in die contacten zijn ontstaan in de ogen? Of kijken we weg? Vegen we ze onder de mat? Doen we alsof ze niet bestaan? Of geven we ze onrechtmatig veel aandacht? Hebben ze, omdat ze niet zijn aangekeken, onderhuids nog een veel te verpletterende invloed?

Dat dit thema in mij opkomt als Sheila aangeeft nog wel een column te zoeken voor de nieuwsbrief van de NVAGT is natuurlijk niet toevallig. Ik deed namelijk wel wat contactvervormingen op, ook als leerling in de gestalttherapie. In het groeien naar een volwaardige collega boorde ik, mede daardoor, jammer genoeg niet mijn volle potentieel aan. Aanwezig in the middle mode (wordt die term nog geleerd aan de nieuwe generatie gestalttherapeuten?) en mijmerend over een mogelijk schrijfsel voor die nieuwsbrief, daagde het me dat ik hoogstwaarschijnlijk niet de enige ben met oud zeer ontstaan in die gestaltniveau-relaties. Misschien is dit wel een onderhuidse reden waarom we er maar niet in slagen om als gestalt-psychotherapeuten een gegronde plek in te nemen in de geestelijke gezondheidszorg?

Volgende vragen komen in me op als ik dit ga doorvoelen: Welke bewegingen vragen om ver-vol-ledigd te worden? Zijn er inderdaad oude wonden en zo ja, wat is er nodig in het veld, in ons veld, het gestaltniveau, in de generaties van gestalttherapeuten opdat deze wonden kunnen helen? Wat is er nodig in ons gestaltniveau opdat we met meer gestaltpsychotherapeuten kunnen opstaan en ons tonen? Want we zijn nodig! Broodnodig in onze maatschappij die snakt naar waarachtige contacten.

Hoe kunnen er nieuwe generaties gestalttherapeuten opgeleid worden zonder dat de ondoorvoelde generatie pijnen die er nog zijn in ons gestaltniveau mee doorgegeven worden? Weet je, ik hou van gestalttherapie en ik hoop vurig dat, als we die generatie wonden aankijken, verzorgen en graag leren zien, ze voor een groei zullen zorgen die ons gedachtengoed een kracht geeft die van vitaal belang kan zijn. Van vitaal belang kan zijn in de transitie van een materialistische, individualistische, rationalistische periode van welvaartsgroei naar een periode van verbindingsgroei. Naar een periode van duurzaamheid, van lijflijk voelen in verbinding met de ratio, naar een periode waarin contact de magische plek krijgt die het verdient. De plek waar wonden ontstaan en waar ze her-stel-d kunnen worden. En in die her-stel-ling, als in de zaaddoos van een klaproos, zitten oneindige mogelijkheden tot groei, tot evolutie.

Ergens in de achtergrond roert zich een stem: "Zit je hier nu overbodige vragen te stellen?". De stem wil me vast beschermen. Tegelijkertijd is er iets in mij dat een drive voelt om dit schrijfsel te delen, de gestaltniveau in te sturen. Ik kies om die drive te volgen. Hoe spannend ook, wie weet brengen de vragen hier en daar een beweging op gang, een beweging die wacht op de juiste omstandigheden om ver-vol-ledigd te worden.

Altijd groeiende groeten,
Ann Lodewyckx,
bezielster van be(come) who you art.